

آنفلانزا در اطفال

بهار ۱۴۰۲

ای سی یو اطفال بیمارستان بهار

سکینه عجم اکرامی

آنفلانزا

آنفلانزا یک عفونت ویروسی حاد است که توسط یکی از سه نوع ویروس خانواده آنفلانزا یعنی A, B, C ایجاد می شود. بسیاری از والدین سرماخوردگی را با آنفلانزا در کودکان اشتباه می گیرند در حالی که این دو بیماری متفاوتی هستند. بیماری سرماخوردگی می تواند توسط طیف گسترده ای از ویروس ها پدیدار شود که دستگاه تنفس فوقانی شامل بینی، دهان و گلو را آلوده می کند. این بیماری ظرف چند روز به صورت خود به خود درمان می شود و فقط به استراحت و آب رسانی نیاز دارد. اما آنفلانزا در اثر ویروس های خاصی پدیدار می شود و در مقایسه با سرماخوردگی اغلب شدیدتر و خطرناک تر است.

عوامل آنفلانزا در کودکان همانند بزرگسالان، ویروس ها هستند. اپیدمی سالانه آنفلانزا در فصول سرد، به واسطه ویروس های نوع A, B رخ می دهند در حال که ویروس نوع C باعث بروز بیماری بسیار خفیفی می شود که در هر مقطع از سال می تواند پدیدار شود.

روش های سرایت آنفلانزا

روش مستقیم

اگر فردی ذرات و قطرات آلوده در هوا را که ممکن است در اثر سرفه یا عطسه یک فرد بیمار پخش شده باشد، استنشاق کند ویروس به سادگی انتقال می یابد. علاوه بر این هرگونه تماس با ترشحات دهان و بینی فرد آلوده در اثر اقداماتی مثل بوسیدن یا استفاده از قاشق چنگال مشترک می تواند باعث انتقال ویروس شود. فراموش نکنید که قطرات حامل ویروس آنفلانزا در اثر سرفه یا عطسه می تواند تا ۱.۸ متر پرتاب شود و چنانچه کسی در این فاصله از فرد آلوده قرار داشته باشد، ممکن است بیماری را بگیرد.

روش غیرمستقیم

در این حالت اجسام و سطوح هستند که به عنوان واسطه انتقال ویروس آنفلانزا عمل می کنند. یعنی اگر سطوح و اجسام در اثر عطسه یا سرفه آلوده شوند و مدتی بعید یک فرد سالم آنها را بادست لمس کند و بین دست آلوده با دهان و بینی تماسی ایجاد شود، ویروس می تواند به فرد سالم انتقال یابد. ویروس آنفلانزا بسته به نوع و ویژگی های خاصی که دارد می تواند بین ۳ تا ۵ روز روی اشیاء و سطوحی مثل لیوان ها یا ظروف غذا زنده باقی بماند.

دوره سرایت آنفولانزا

کودکان مبتلا به آنفولانزا می‌توانند یک روز قبل از بروز علائم، باعث ابتلای دیگران به بیماری شده و حتی تا هفت روز بعد از بروز علائم نیز می‌توانند ناقل بیماری باشند. گاهی ممکن است یک کودک، علی‌رغم اینکه نشانه شدیدی از ابتلا به بیماری ندارد، دیگران را به شدت بیمار کند. یکی از مهم‌ترین دلایل سرعت انتشار ویروس آنفولانزا، امکان انتقال آن قبل از پیدایش علائم است.

دوره ی کمون آنفولانزا

دوره کمون یا همان نهفتگی بیماری آنفولانزا معمولاً ۲ تا ۴ روز است. یعنی ۲ تا ۴ روز پس از ورود ویروس به بدن کودک، طول می‌کشد تا علائم بیماری خودشان را نشان دهند.

علائم آنفولانزا

- تب ۴۰ درجه، لرز، دردهای عضلانی، سردرد، گلودرد، سرفه خشک و بی‌حالی از علائم کلاسیک بیماری آنفولانزا هستند. اکثر این علائم معمولاً سه تا چهار روز باقی می‌مانند اما مواردی مثل سرفه و خستگی ممکن است تا یک یا حتی بعضاً دوهفته بعد از رفع تب نیز ادامه پیدا کنند.
- آنفولانزای کودکان کوچک‌تر ممکن است شبیه به یک بیماری معمولی یا سایر عفونت‌های دستگاه تنفسی مثل خروسک، برونشیت یا ذات‌الریه باشد. شکم‌درد، استفراغ و اسهال، از متداول‌ترین علائم آنفولانزا در کودکان هستند که

معمولاً بیشتر از اسهال، شاهد استفراغ هستیم. تب در اغلب کودکان معمولاً بالاست و تحریک‌پذیری و کج خلقی در آن‌ها می‌تواند زیاد باشد.

- آنفولانزا در نوزادان در اغلب مواقع تشخیص داده نمی‌شود زیرا علائم و نشانه‌های بروز بیماری در آن‌ها اختصاصی نیست و ممکن است حاکی از وجود یک عفونت باکتریایی باشد. آنفولانزا در نوزادان زیر ۶ ماه کمتر دیده می‌شود اما اگر نوزاد مبتلا شد معمولاً با علائمی مثل بی‌حالی، عدم اشتها و گردش خون ضعیف همراه است. والدین نوزاد، باید به میزان مصرف مایعات کودک، وجود هرگونه نشانه از عملکرد غیرعادی دستگاه تنفسی (مثل تعداد و عمق تنفس) و همین‌طور میزان تعامل و ارتباط کودک با خودشان توجه ویژه‌ای داشته باشند. اگر فواصل زمانی تعویض پوشک نوزاد از حالت عادی بیشتر شود، می‌توانید آن را به‌عنوان یکی از اولین نشانه‌های کم‌آبی بدن او تلقی کنید.

- آنفولانزا در کودکان، گاهی به رسیدگی فوری نیاز دارد؛ بنابراین در صورت مشاهده علائم زیر، بهتر است هر چه سریع‌تر و بدون فوت وقت، کودک را به بیمارستان برسانید:

- کودک حتی با وجود تمیزکردن بینی‌اش، به شکل غیرعادی، سخت یا تند نفس بکشد
- رنگ پوست بدن کودک در اثر تقلا برای تنفس، به آبی یا کبودی مایل شود

- کودک نسبت به محرک‌های محیطی، واکنش نرمالی از خود نشان ندهد. مثلاً در مواقعی که انتظار می‌رود، گریه نکند؛ یا بیش‌ازحد کسل و بی‌حال است و با والدین، ارتباط چشمی برقرار نمی‌کند.

- کودک به‌خوبی مایعات نمی‌نوشد یا علائم کم‌آبی در او دیده شود. عدم ریزش اشک همراه با گریه، کاهش میزان ادرار (پوشک تمیز)، خشکی غشای مخاطی مثل لب‌ها، زبان، چشم‌ها و کاهش انعطاف‌پذیری پوست از اصلی‌ترین علائم کم‌آبی در کودکان هستند.

- کودک به‌طور شدید یا مداوم، استفراغ کند

- کودک قادر به غذا خوردن نباشد

- تبی که حتی با مصرف دوز مناسبی از استامینوفن یا ایبوپروفن، کاهش نمی‌یابد. هر یک از این داروها به‌طور طبیعی باید حرارت بدن کودک را ۱ تا ۱.۵ درجه کم کنند.

- تبی که همراه با پیدایش جوش و **کهیر** باشد.

- کودک **تشنج** کند.